

Eitt samhalds- fast samfelag

SAMHALDSFASTI Arbeiðsmarknaðar Eftirlønargrunnurin verður nógv urrøddur nú upp undir valið. Nøkur taka dyggiliga undir við hugskotinum og onnur eru hart ímóti. Hetta er galdandi fyri teir politisku flokkarnar og fyri veljararnar.

LØNTAKARABÓLKAR, sum frammanundan hava eina eftirlønarskipan og gjalda t.d. eini 5% av lønini til hesa, skilja ikki reiðiliga, hví tey eisini skulu gjalda 2% til Samhaldsfasta og halda, at tað verður nakað nógv hjá teimum at gjalda. Hesum kunnu vit geva teimum rætt í. Tær eftirlønarskipanir, sum eru í dag, eru allar gjørdar áðrenn Samhaldsfasti kom í ljósmála.

EIN GONGD leið vildi verið, at

avvarðandi løntakarafeløg broyta sína eftirlønarskipan soleiðis, at eftirlønargjaldið verður sett niður við tveimum prosentum, og at eftirlønin verður sett niður í sama mun. Tey tvey prosentini koma tey jú at gjalda til Samhaldsfasta og tað, sum eftirlønin verður skerd, fáa tey aftur í arbeiðsmarknaðareftirløn úr Samhaldsfasta Arbeiðsmarknaðar Eftirlønargrunninum.

SPURT VERÐUR, hví vit skulu hava ein samhaldsfastan arbeiðsmarknaðar eftirlønargrunn, og eina arbeiðsmarknaðareftirløn fyri øll. Svarið er, at hetta er ein solidarskipan, ið undirstrikar og prógvar, at vit koma hvørjum øðrum við. At øll tey, sum hava inntøku, gjalda inn í grunnin. At tey, ið hava høga inntøku, gjalda meira enn tey, sum hava lága inntøku. Og at øll — eisini tey, sum av eini ella að-

ari orsök onki hava goldið inn — fáa tað sama útgoldið tá eftirlønarlønin er náddur.

ONKUR SIGUR sum so, at eg havi eina góða eftirlønarskipan saman við mínum arbeiðsgevara, og mær tørvar ikki nakra arbeiðsmarknaðareftirløn. Men hava vit rætt til at vera so egoistisk? Hvat við okkara medmenniskjum, sum ikki hava møguleika fyri at fáa eina eftirlønarskipan? Koma vit ikki hvørjum øðrum so mikli við at vit hava skyldu til at hugsa um hesi eisini?

ELLA HAVA vit, hvør í sínum lagi, nakra trygd fyri, at okkara børn, ommu- og abbað, langommu- og langabbað og aðrir eftirkomarar, koma í ta góðu stöðu, at tey fara at hava eina góða eftirlønarskipan saman við arbeiðsgevaranum? Nei, ta trygdina hava vit ikki, og hana fáa vit ongan tíð.

Vilhelm
Johannesen,
skrivari

SPURNINGURIN er so, um vit hava rætt til at vera so egoistisk, at vit bara hugsa um okkara egna besta og ikki skeinkja okkara medmenniskjum, okkara børnum, okkara ommu- og abbað og øðrum eftirkomarum ein tanka. Hetta hava vit ikki rætt til. Millum annað tí skulu vit hava Samhaldsfasta.

OG TÍ fara vit manssterk á val og seta ein sterkan javnaðarflokk inn á ting. Vit vilja byggja eitt samhaldsfast (solidariskt) samfelag at lata okkara eftirkomarum.

vi.

sosigaley

Dimmateltting

DAGBLAÐIÐ

14. SEPTEMBER

FRIÐ FÖROYAR

NORGES

Hann blívur við

„Eingin eigur at ivast í, at nógv tyngrir byrðar høvdu verið lagdar á føroyska skattgjaldarans seinastu 15 mánaðirnar, um ikki tjóðveldisflokkurin sat í Tinganesi og við greiðari rødd segði: her til og ikki longur“, skrivur 14. September í oddagreini.

Eingin sjálvkritikkur, ikki skomm skapt í teimum! Hevði tað ikki sement seg betur fyri tjóðveldisfólki at viðgingið mistøkini, flokkurin hevur gjørt í samgongu við samband og folkaflokk heldur enn aftur og aftur at siga fólki, hvussu fantastiskur flokkurin hevur verið í Tinganesi hesa tíðina! Hvi ikki heldur viðganga, at hesir farnu 15 mánaðirnar hava verið tann svartasta, tann dökkasta tíðin í tjóðveldisflokksins søgu! Og so byrja pá en frísk. Tá vóru tit menn, tí tað at viðganga gjørd mistøk er meira ein styrki heldur enn ein ússaligheit.

Hvat er tað fyri nakað vrov! at siga, at tyngrir byrðar høvdu verið lagdar á Palleba, um ikki tjóðveldisflokkurin at i Tinganesi! Halda tit, at Palleba er byttur, at hann einki hevur at hugsa við og at hann einki minni hevur! Pristalsviðgerðin, barnastyrkurin, bundna uppsparingin, slepta sjálfstýrisstevnan osfr. osfr. Soleiðis kundu vit hildið fram at rekka upp syndarlugu stöðuna, sum tjóðveldisflokkurin hevur verið við til at seta skattgjaldaran og seg sjálvan í.

Tá so sami blaðstjóri skrivur, at „sambandsflokkurin hevur tað best, um teir alla tíðina sleppa at knokkroyta ella eisini at hotta við at knokkroyta verkafólkið inn at skinninum“, tá kunnu vit als ikki taka hann fyri fult. Tí hvussu kann tjóðveldisflokkurin — um somu tíð sum hann fult og heilt letur seg dirigera av sambandinum — syrgja fyri, at tyngrir byrðar ikki verða lagdar á Palleba, tá sami sambandsflokkur av tjóðveldinum verður skirdur bara at knokk-

royta Palleba. Hvar er loikkurin, Vilmund, spyrja vit teg fyri tiggjundu ferð!

Vit hava demokrati og allir flokkar hava sin rætt at virka. Allir hava teir eisini okkurt gott í stevnum sínum. Eisini tjóðveldisflokkurin. Men tá hesin flokkurin fullkomiliga letur seg upp í fönvingin á einum av sínum størstu erkafiggjindum og letur henda hava seinasta orðið í einum og øllum, tá hevur tjóðveldisflokkurin vanvirt bæði demokratið og stevnu sína. Hetta kunnu vit siga við góðari samvitsku, tá vit øll vita, at orsökini til hesa eginfallit tjóðveldisflokksins var ivasami trumfurin at halda javnaðarflokkin uttanfyri. Kosta hvat tað kosta vildi fyri tjóðveldisflokkinn, so skuldi javnaðarflokkurin ikki út aftur í Tinganes eftir síðsta val. Tað hevði einki við flokksins politikk at gera, men var ein reint persónlig uppgerð frá einum av tjóðveldisflokksins oddafólki. Hetta fekk sín vilja og prisurin var eingin minni enn at kyssa fótur

sambandshøvdingans. Ikki høvdu tit roknað við nývali, sum nú lættliga kann syndra flokkinn. Javnaðarflokkurin ber ikki agg til tjóðveldisflokkinn fyri hesa gerð. Tvørtur ímóti hevur hann sum stavnald at hvør skal hava virðing fyri øðrum. Men nú verður tað so veljarin, sum skal avgera, hvør skal út í Tinganes saman við javnaðarflokkinum. Fyrsta treytin fyri einum samarbeiði millum hesar báðar flokkar er at flokkurin leggur gamalt agg og hatur á hillina. Men javnaðarflokkurin fer sum størsti flokkur eftir valið ikki at leita eftir fornermaðum tjóðveldismonnum. Hann fer at vinna sínar samstarvs-partnaran millum teirra, sum visa evni, hegni og dirvi og ikki minst samarbeiðs vilja til at loysa samfelagsins trupulleikar — uttan at hyggja til, hvussu persónarnir eita.

Vónsvikin av Edmundi!

So vistu vit tað. Nýggi formaður sambandsflokksins vil fegin vera lögmaður aftan á 17. november. Hetta fingur vit greitt at vita í valsendingini í sjónvarpinum mikukvöldið, har ein heldur illavörðin og Paulsenskur sambandsformaður vrakadi øll onnur lögmansevni — og helt seg vera tað einasta. Sjálvandi skal Edmund hava loyvi at hugsa sitt, men hetta liktist ikki sambandsandanum — hetta at skíra allar aðrar ónýtligar — ella! Mong vóru tey, sum hildu, at tað mundi boða frá góðum, tá sambandið fekk nýggjan formann, at tað fór at verða lættari at samstarva við sambandsflokkinn í eini samgongu. Edmund varð eisini mettur at vera skilagóður og fryntligur maður, so her mátti fara at spyrjast okkurt gott burtur úr. Men mong gjørdust vónsvikin, sum sótu frammanfyri sjónvarpsglugganum mikukvöldið og lýddu á orð sambandshøvdingans. Ístaðin fyri at leggja gamalt agg til

siðis og hyggja fram eftir, sóu vit ein rættiliga óargaligan og bondskan sambandsformann, sum litið hevði til yvurs fyri øðrum. Bæði Atli og Jógvan fingur av at vita. Ikki kann sigast, at henda tala formann sambandsflokksins just slóðið fyri nokrum positivum og uppsøkjandi samarbeiði eftir valið. Tað átti hann at vita, at hann sleppur ikki undan at skula samstarva við antin javnaðarflokk ella fólkaflokk eftir valið, so hvi leggja handa tónan an við at vera so persónligur, Edmund, nú tú sjálvur átti at havt lært, hvønn skaða tað ger at politikarar ganga eftir persóninum heldur enn eftir málinum. Vit, sum sóu eitt fornýggjils og ein ljósglotta í formansskifti sambandsflokksins, eru vónsvikin.